

Arrest

nr. 70 264 van 21 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, die beide verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 12 september 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 juli 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan verzoekende partijen ter kennis gebracht op 12 augustus 2011.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers, van Armeense nationaliteit, verklaren op 28 juli 2010 het Rijk te zijn binnengekomen en dienen dezelfde dag een asielaanvraag in.

Via informatie van het vision-systeem blijkt dat de Italiaanse consulaire diensten op 14 juli 2010 verzoekers in het bezit hadden gesteld van een Schengenvisum.

Op 26 augustus 2010 vraagt België aan de Italiaanse autoriteiten de overname van verzoekers op grond van artikel 9 (2) of 9 (3) van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-II-Verordening).

Op 29 oktober 2010 stuurt België een Tacit Agreement naar Italië in toepassing van artikel 18 (7) van de Dublin-II-Verordening.

Op 25 november 2010 neemt de gemachtigde ten opzichte van verzoeker en verzoekster beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissingen stellen verzoekers een vordering tot schorsing in bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 52 298 van 2 december 2010 deze vordering verwerpt. Verzoekers stellen tevens een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 57 944 van 16 maart 2011 dit beroep verwerpt.

Op 14 december 2010 worden aan verzoekers bevelen gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 10 januari 2011 worden verzoekers overgedragen aan Italië.

Op 11 januari 2011 sturen de Italiaanse autoriteiten verzoekers terug naar België.

Op 21 januari 2011 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 29 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Op 24 juni 2011 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris om deze beslissing in te trekken. Bij arrest nr. 65 465 van 9 augustus 2011 wordt door de Raad de afstand van het geding vastgesteld.

Op 25 juli 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Reden:

Artikel 9 ter - § 3 3° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen: het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Uit artikel 9 ter § 1, 4^e lid en artikel 9 ter § 3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid, de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van medisch getuigschrift. Ook al kon betrokkene op 21.01.2011 niet het standaard medisch getuigschrift aanbrengen dat slechts op 24.01.2011 gepubliceerd werd in het Belgisch Staatsblad, dan nog ontslaat dat ham niet van in zijn aanvraag dd. 21.01.2011 de drie vereiste medische gegevens mee te delen, gezien artikel 9 ter zelf in voege is sinds 10.01.2011. Het medisch getuigschrift dd. 24.11.2010 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte.

“(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van art. 2 par. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve akten, 62 en 9 ter van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling;.

Schending van de principes van behoorlijk bestuur waaronder de voorzichtigheidsplicht en nauwkeurigheidsplicht, principes van machtsoverschrijding

Schending van artikel 3 (en 8) aan de Conventie van de Mens getekend te Rome op 04.11.1950; (EVRM)

Dat echter de motivering moet betrekking hebben op de ingeroepen feiten, waarbij melding moet worden gemaakt van de toepasselijke juridische regels en waarbij dient gemeld te worden hoe en waarom deze juridische regels hebben aanleiding gegeven tot de genomen beslissing;

Bovendien stelt de wet dat de motivering afdoende dient te zijn. Teneinde als afdoende kunnen beschouwd te worden dient de motivatie steun te vinden in het administratief dossier en alle elementen die ter kennis van de administratie werden gebracht in overweging te nemen.

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen eveneens dat de administratie bij het uitoefenen van enige weigeringsbevoegdheid, zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan;

Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Dat de eerste beslissing van onontvankelijkheid dd. 29.04.2011 als volgt was gemotiveerd :

" Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 21.01.2011 bij onze diensten werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Artikel 9ter - § 3 2°- van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

De aanvraag bevat noch een identiteitsdocument noch een bewijselement of bewijselementen die samen genomen de constitutieve elementen van identiteit weergeven zoals voorzien in art 9ter. §2. 1" en 28 lid. Evenmin toont hij in zijn aanvraag aan vrijgesteld te zijn van deze verplichting. In zijn aanvraag vermeldt betrokkene dat zijn asielprocedure nog steeds hangende is maar wordt dit niet expliciet aangetoond. Dat volgens art. 9ter. §2. 3 lid betrokkene deze vrijstelling uitdrukkelijk dient aan te tonen in zijn aanvraag. Dat betrokkene geen bewijs levert hiervan. Bijgevolg is de aanvraag onontvankelijk."

Tegen deze beslissing werd voor de RVV het volgende aangehaald, bij verzoekschrift dd. 14.06.2011 :

- "De beslissing is onverstaanbaar en ook onverwacht: verzoekende partij heeft geen weten van een aanvraag 9 ter, die thans beantwoord wordt;
- Enkel werd een verlenging van het BGV aangevraagd door de sociale ploeg van het centrum waar zij verblijft, gelet op het gegeven dat de verlenging ten einde kwam op 13.04.2011;
- Formeel werd derhalve geen aanvraag ingediend en verzoekende partij heeft ook geen weten dat zij of het opvangcentrum ooit verwittigd werden dat de aanvraag behandeld ging worden als een aanvraag gegrond op artikel 9 ter van de wet van 15.12.1980
- Verzoekende partij heeft derhalve niet eens de kans gekregen om de vereisten van artikel 9 ter te vervullen
- De beslissing is derhalve niet verstaanbaar voor verzoekende partij die zich dan ook op rechtmatige wijze niet kan verdedigen;
- De beslissing die niet verstaanbaar is is niet wettig gemotiveerd en schendt de aangevoerde bepalingen en middelen;
- Bijkomstig dient te worden vastgesteld dat ook het aangehaalde motief tot onontvankelijkheid elke grond mist;
  - De DVZ heeft zelf een beslissing 26 QUATER genomen met betrekking tot het gezin;
  - Dit betekent enkel dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag , doch helemaal niet dat verzoekende partij de hoedanigheid verloren heeft van asielzoeker;
  - De DVZ kan moeilijk beweren niet op de hoogte te zijn van deze toestand die zij zelf gewekt heeft;
  - Verzoekende partij diende derhalve alleszins vrijgesteld te zijn van het voorleggen van identiteitsdocumenten: zij bevindt zich principieel steeds in de toestand van geen contact te kunnen opnemen met haar autoriteiten teneinde identiteitsdocumenten aan te vragen, ratione legis van de vrijstelling bij de wet voorzien ;
  - Bijkomstig diende de DVZ dit document minstens aanvragen voor zover zij besloten had de aanvraag tot verlenging van het BGV te behandelen als een medische regularisatie, vermits verzoekende partij op formeel vlak zulk aanvraag niet ingediend had: "

Dat deze beslissing ingetrokken werd op 24.06.2011;

Dat een nieuwe aanvraag tot verlenging van het bevel om het land te verlaten ingediend werd op 28.06.2011, ingevolge het overlijden van het kind A.;

Dat zonder dat er enige briefwisseling gewisseld werd de thans aangevochten beslissing getroffen werd op 25.07.2011.

Deze beslissing beperkt zich toe te verwijzen naar een aanvraag dd. 21.01.2011 en thans te stellen dat een medisch getuigschrift dd. 24.11.2010 "geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte" toont;

Welnu dient te worden vastgesteld dat de tweede beslissing geen ander verweer toelaat dan hetgeen reeds voorgehouden werd tegen de eerste ingetrokken beslissing dd. 29.04.2011 die ingetrokken werd op 24.06.2011.

Er werd inderdaad geen enkele reden aangegeven voor de intrekking van de eerste beslissing, de tweede beslissing verwijst steeds naar eenzelfde aanvraag die zou zijn ingediend op 21.01.2011 met een medisch attest gedateerd 24.11..2010;

Dit attest blijkt niet in het bezit te zijn van verzoekende partij;

- De beslissing is derhalve steeds onverstaaanbaar en ook onverwacht: verzoekende partij heeft nog steeds geen weten van een aanvraag 9 ter, dd. 21.01.2011 , aanvraag die thans zou beantwoord zijn ;*
- Enkel werd een eerste verlenging van het BGV aangevraagd door de sociale ploeg van het centrum waar zij verblijft, gelet op het gegeven dat de verlenging ten einde kwam op 13.04.2011;*
- Verder werd nog een verlenging van het BGV op 28.06.2011 ingediend; Formeel werd derhalve geen aanvraag ingediend*
- en verzoekende partij heeft ook geen weten dat zij of het opvangcentrum ooit verwittigd werd dat de aanvraag behandeld ging worden als een aanvraag gegrond op artikel 9 ter van de wet van 15.12.1980*
- Verzoekende partij heeft derhalve niet eens de kans gekregen om de vereisten van artikel 9 ter te vervullen*
- De beslissing is derhalve niet verstaanbaar voor verzoekende partij die zich dan ook op rechtmatige wijze niet kan verdedigen;*
- De beslissing die niet verstaanbaar is, is niet wettig gemotiveerd en schendt de aangevoerde bepalingen en middelen;*
- Bijkomstig dient te worden vastgesteld dat ook het aangehaalde motief tot onontvankelijkheid elke grond mist;*
- Dat in casu dient te worden vastgesteld dat de beslissing van onontvankelijkheid getroffen werd door TIM CAP die de hoedanigheid van attaché heeft en geen enkele medische bevoegdheid,*
- Dat de beslissing getroffen werd zonder dat het dossier overgemaakt werd voor advies naar een arts, dokter in de geneeskunde,*
- Dat de beslissing zelfstelt dat op 21.01.2011 het gebruik van het medische attest model DVZ niet verplicht was ;*
- De beslissing steunt derhalve enkel op een foutieve appreciatie van de medische gegevens , door een attaché de uiteraard geen bevoegdheid had om de ernst van de aandoening te evalueren en die ook nalatig en niet voldoende zorgvuldig is geweest om het attest naar een arts door te verwijzen,*
- Bijkomstig diende de DVZ een nieuw medisch attest minstens aanvragen voor zover zij besloten had de aanvraag tot verlenging van het BGV te behandelen als een medische regularisatie, vermits verzoekende partij op formeel vlak zulk aanvraag niet ingediend had:"*

2.2. In haar nota repliceert de verwerende partij dat de motivering zoals voorzien in de bestreden beslissing geenszins dezelfde motivering is zoals opgenomen in de ingetrokken beslissing van 29 april 2011. In deze beslissing werd de aanvraag van verzoekers immers onontvankelijk bevonden daar er geen bewijs van identiteit geleverd was.

Vervolgens merkt de verwerende partij in haar nota op dat de aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wel degelijk werd ingediend en zich tevens in het administratief dossier bevindt, zodat verzoekers niet kunnen worden gevolgd in hun kritiek als zou er formeel geen aanvraag zijn ingediend.

Waar verzoekers van mening zijn dat de attaché de beslissing niet kon nemen aangezien hij geen bevoegdheid heeft, merkt de verwerende partij op dat de aanvraag onontvankelijk werd bevonden waardoor de gegrondheid niet diende onderzocht te worden en de aanvraag niet diende overgemaakt te worden aan de ambtenaar-geneesheer zodat verzoekers kritiek volgens de verwerende partij naar recht faalt.

De verwerende partij wijst er verder op dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ingediend op 21 januari 2011, dit is op het moment dat het nieuwe artikel 9ter van de vreemdelingenwet reeds in werking is getreden. Dit nieuw artikel verplicht verzoekers een standaard medisch getuigschrift bij te brengen dat de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling vermeldt. Het komt aan verzoekers toe om in hun aanvraag aan te tonen dat zij vallen onder de voorwaarden zoals bepaald in artikel 9ter van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt er verwezen naar de standaard medische getuigschriften en gesteld dat deze geen enkele uitspraak doen over de graad van ernst van de ziekte. De verwerende partij stelt in haar nota dat de motieven stroken met de gegevens zoals die blijken uit het administratief dossier. Verzoekers maken het tegendeel niet aannemelijk. Een schending van de motiveringsplicht wordt derhalve niet aangetoond.

Vervolgens stelt de verwerende partij dat het aan de behandelende arts toekomt om in het standaard medisch getuigschrift een gedetailleerde beschrijving te geven van de ernst van de aandoening, het volstaat niet om louter en alleen een medische aandoening te benoemen zonder expliciet de ernst ervan op medische wijze weer te geven. De verdere beoordeling van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling dient immers te gebeuren door de ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangesteld door de minister of zijn gemachtigde.

De verwerende partij wijst erop dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet geen appreciatieruimte overlaat aan de verwerende partij die zich dient te beperken tot de loutere vaststelling dat de standaard medische getuigschriften niet beantwoorden aan de voorwaarden voorzien in artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing werd volgens de verwerende partij aldus op correcte wijze gemotiveerd en maakt geen schending uit van de door verzoekers aangehaalde beginselen en wetsartikelen.

De verwerende partij stelt tenslotte dat verzoekers geen uiteenzetting geven over de door hun voorgestelde schending van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet, aangezien het medisch getuigschrift geen enkele uitspraak doet omtrent de graad van ernst van de ziekte.

Verzoekers houden in hun verzoekschrift echter voor dat de bestreden beslissing niet verstaanbaar is en niet wettig gemotiveerd werd aangezien zij geen weet hebben van een aanvraag van 21 januari 2011 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet zodat zij ook niet de kans hebben gekregen om de vereisten van artikel 9ter van de vreemdelingenwet te vervullen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers per aangetekend schrijven van hun vorige raadsman op 21 januari 2011 wel degelijk een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet indienden. Verzoekers kunnen niet ernstig anders voorhouden nu dit aangetekend schrijven het volgende vermeldde: *"Ik heb de eer u te schrijven als raadsman van de familie P., waarnaar hierboven verwezen. Bij deze dien ik een aanvraag in op basis van artikel 9ter van de wet van*

15 december 1980 de betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen." Verzoekers maken bijgevolg niet duidelijk op welk punt de motivering in de bestreden beslissing hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekers menen dat het aangehaalde motief tot onontvankelijkheid elke grond mist en dat er dient te worden vastgesteld dat de beslissing van onontvankelijkheid getroffen werd door T.C. die de hoedanigheid van attaché heeft en geen enkele medische bevoegdheid. Verzoekers stellen verder dat de bestreden beslissing werd getroffen zonder dat het dossier werd overgemaakt voor advies aan een arts.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België. De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft. Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°. De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoot op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5. De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen.”

Uit de lezing van bovenstaand artikel blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris een aanvraag onontvankelijk kan verklaren in onderstaande hypothesen:

- indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;
- indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoot op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;
- indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;
- in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Indien de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aangetekend wordt opgestuurd naar de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde, in de aanvraag de effectieve verblijfsplaats in België vermeld wordt, de aanvrager zijn identiteit aangetoond heeft, het standaard medisch attest voorgelegd heeft bij zijn aanvraag en dit standaard medisch attest beantwoordt aan de voorwaarden opgenomen in artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet en indien de aanvraag niet valt onder één van de twee andere hypothesen van onontvankelijkheid, dient de aanvraag onontvankelijk te worden verklaard en dient ten gronde over de aanvraag te worden beslist.

Voorts wordt omtrent het gebruik van het standaard medisch getuigschrift in de parlementaire voorbereidingen gesteld: *“Door daarnaast meer precieze eisen te stellen van de informatieve pertinentie van het medisch getuigschrift dat moet worden voorgelegd, wordt de procedure duidelijker gekaderd. Zo zal er een standaard medisch getuigschrift worden voorzien via een koninklijk besluit, vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Het medisch getuigschrift dient in elk geval zowel de ziekte, haar graad van ernst als de noodzakelijk geachte behandeling te vermelden, gezien de beoordeling van deze drie gegevens noodzakelijk is wil men de finaliteit van de procedure eerbiedigen. Daarnaast zal o.m. ook expliciet worden vereist dat de betrokkene alle nuttige inlichtingen overmaakt. De aanvraag zal onontvankelijk worden verklaard wanneer de vreemdeling de indieningsprocedure niet volgt (aanvraag via aangetekende brief), wanneer hij niet voldoet aan de verplichting tot identificatie, of wanneer het medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de gestelde voorwaarden.”* (wetsontwerp houdende diverse bepalingen (I), *Parl.St.* Kamer 2010-2011, nr. 0771/001, 147).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers bij hun aanvraag een standaard medisch getuigschrift, zoals vereist door artikel 9ter van de vreemdelingenwet voegden. Dit wordt door de verwerende partij niet betwist. Dit standaard medisch getuigschrift werd op 24 november 2011 ingevuld door F. M. De gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde echter dat dit medisch

getuigschrift niet voldeed aan de voorwaarden voorzien in artikel 9ter, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet, met name doet het medisch getuigschrift geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte.

Uit het medisch getuigschrift dat verzoeker voorlegde bij zijn aanvraag blijkt dat het volgende werd vermeld als diagnose "*Depression réactionelle, soignier (...) (Onleesbaar) Jusqu'au 24 novembre 2010*" In het medisch attest wordt verder melding gemaakt van de noodzakelijk geachte behandeling (medicatie) en de duur ervan (verschillende maanden).

Uit het standaard medisch getuigschrift blijkt dat bij de diagnose en de gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen enkel wordt vermeld wat de aandoening is. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris en het steunt op een correcte feitenvinding om te oordelen dat in het medisch attest geen melding wordt gemaakt van de graad van ernst van de aandoening en dat daarom de aanvraag onontvankelijk moet worden verklaard op basis van artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet bepaalt dat de gemachtigde van de staatssecretaris een aanvraag onontvankelijk kan verklaren als hij vaststelt dat het medisch getuigschrift niet voldoet aan de voorwaarden voorzien in artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet. Het is slechts nadat de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelt dat de aanvraag van verzoekers ontvankelijk zou zijn, met name als het medisch getuigschrift zou voldoen aan de voorwaarden voorzien in artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet, dat de gemachtigde deze aanvraag doorzendt voor een advies van de ambtenaar-geneesheer die de ziekte, de graad van ernst van deze ziekte en de noodzakelijk geachte behandeling zal beoordelen. De Raad stelt dus vast dat attaché T.C. wel degelijk de aanvraag van verzoekers onontvankelijk kon verklaren toen hij vaststelde dat het door verzoekers aangebrachte medisch getuigschrift geen enkele uitspraak doet omtrent de graad van ernst van de ziekte. Er is dus geen sprake van enig machtsmisbruik in hoofde van de gemachtigde van de staatssecretaris.

In casu tonen verzoekers aldus met hun uiteenzetting niet aan dat het kennelijk onredelijk was van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat het medisch getuigschrift geen enkele uitspraak doet omtrent de graad van ernst van de ziekte.

De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekers slagen er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

De schending van de door verzoekers aangevoerde bepalingen kan niet worden aangenomen.

Waar verzoekers eveneens de schending aanvoeren van de artikelen 3 en 8 van het EVRM laten verzoekers na de wijze aan te duiden waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden.

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet, moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618). Het louter aanvoeren van de schending van een verdragsbepaling zonder concrete uiteenzetting van de wijze waarop deze bepaling door de bestreden beslissing wordt geschonden, kan niet worden beschouwd als een ontvankelijk middel. Dit onderdeel van het enig middel is onontvankelijk.

Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET